

Odkaz:

Rozsudek Soudního dvora ze dne 9. srpna 1994, René Lancry SA a další proti Direction générale des douanes a dalším, spojené věci C-363/93, C-407/93, C-408/93, C-409/93, C-410/93 a C-411/93, Recueil 1994, s. I-3957*

Klíčová slova:

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce: cour d'appel de Paris a tribunal d'instance de Saint-Denis (Réunion) – Francie. Volný pohyb zboží – Daňový systém francouzských zámořských departementů – Dosah rozsudku Legros a další – Platnost rozhodnutí 89/688/EHS

Předmět:

Rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu článku 9 a násl. Smlouvy o EHS a platnosti článku 4 rozhodnutí Rady 89/688/EHS ze dne 22. prosince 1989 o režimu tzv. „octroi de mer“ (přístavní daně) ve francouzských zámořských departementech (Úř. věst. L 399, s. 46)

Skutkové okolnosti a právní otázky:

- ¹ Rozsudkem ze dne 7. července 1993, došlým Soudnímu dvoru dne 26. července 1993, položil cour d'appel de Paris podle článku 177 Smlouvy o EHS předběžnou otázku týkající se platnosti rozhodnutí Rady 89/688 ze dne 22. prosince 1989 o režimu tzv. „octroi de mer“ (přístavní daně) ve francouzských zámořských departementech (Úř. věst. L 399, s. 46, dále jen „rozhodnutí ‚octroi de mer‘“). Rozsudkem ze dne 23. srpna 1993, došlým Soudnímu dvoru dne 1. října 1993, položil tribunal d'instance de Saint-Denis (Réunion) podle článku 177 Smlouvy o EHS dvě předběžné otázky týkající se výkladu článku 9 a násl. Smlouvy o EHS a platnosti rozhodnutí „octroi de mer“.
- ² Tyto otázky byly vzneseny v rámci několika žalob na vrácení částek vybraných jako „octroi de mer“.
- ³ Ze spisu vyplývá, že při vstupu Smlouvy v platnost byla „octroi de mer“ vybírána ve francouzských zámořských departementech. Podléhalo jí veškeré zboží bez ohledu na jeho původ, včetně zboží pocházejícího z metropolitní Francie, při jeho vstupu na území dotčeného francouzského zámořského departementu. Naproti tomu výrobky pocházející z dotčeného regionu výběru „octroi de mer“ nebo jiné rovnocenné vnitrostátní dani nepodléhaly. Je nesporné, že „octroi de mer“ sledovala dvojí cíl, a to zaprvé výběr daňových příjmů a zadruhé podporu místní hospodářské činnosti.
- ⁴ Vzhledem k tomu, že proti „octroi de mer“ bylo podáno několik stížností, zahájila Komise v roce 1984 proti Francouzské republice řízení o porušení povinnosti. Později se rozhodla toto řízení přerušit a upřednostnila politické řešení, v rámci něhož Rada přijala dvě rozhodnutí na základě čl. 227 odst. 2 a článku 235 Smlouvy.
- ⁵ Prvním rozhodnutím je rozhodnutí Rady 89/687/EHS ze dne 22. prosince 1989, kterým se zavádí program možností specifických pro odlehlost a ostrovní povahu francouzských zámořských departementů (Poséidom) (Úř. věst. L 399, s. 39, dále jen „rozhodnutí Poséidom“). Ve druhém a čtvrtém bodu odůvodnění tohoto rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že francouzské zámořské departementy trpí značnou strukturální

---

* Jednací jazyk: francouzština

zaostalostí, již prohlubuje řada omezení, což si vynucuje zvýšení podpory Společenství s cílem podpořit jejich hospodářský a sociální rozvoj.

6 Druhým rozhodnutím je rozhodnutí „octroi de mer“, které provádí daňovou část rozhodnutí Poséidom. Článek 1 rozhodnutí „octroi de mer“ stanoví, že francouzské orgány přijmou do 31. prosince 1992 opatření nezbytná k tomu, aby byl režim „octroi de mer“, v té době platný ve francouzských zámořských departementech, použitelný bez rozdílu na výrobky z těchto regionů dovezené nebo v nich vyrobené. Článek 4 stanoví, že Francouzská republika je oprávněna zachovat v platnosti současný režim „octroi de mer“ do 31. prosince 1992 pod podmínkou, že každý návrh rozšíření seznamu výrobků podléhajících „octroi de mer“ nebo zvýšení jejich sazeb se oznámí Komisi, která proti němu může podat ve lhůtě dvou měsíců námitku.

7 Ve věci Legros a další (rozsudek ze dne 16. července 1992, C-163/90, Recueil, s. I-4625) bylo Soudnímu dvoru předloženo několik předběžných otázek týkajících se výkladu Smlouvy s ohledem na poplatek mající povahu „octroi de mer“. V tomto rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že poplatek v poměrné výši k celní hodnotě zboží, vybíraný členským státem ze zboží dovezeného z jiného členského státu z důvodu jeho vstupu do regionu na území prvně uvedeného členského státu, představuje poplatek s účinkem rovnocenným dovoznímu clu, bez ohledu na skutečnost, že tomuto poplatku podléhá i zboží vstupující do tohoto regionu z jiné části téhož státu. Soudní dvůr však omezil časové účinky uvedeného rozsudku.

8 Ve věci Legros a další předcházely skutkové okolnosti dne vstupu rozhodnutí Poséidom a rozhodnutí „octroi de mer“ v platnost. Soudní dvůr proto nerozhodl o výkladu ani o platnosti těchto rozhodnutí.

Ke skutkovým okolnostem věci C-363/93 Lancry

9 Na ostrově Martinique se nevyrobí mouka. Z tohoto důvodu byl tento výrobek vždy dovážen z metropolitní Francie, z jiných zemí Společenství nebo ze Spojených států. V roce 1947 byla na Martiniku zavedena „octroi de mer“ z mouky.

10 Společnost René Lancry SA (dále jen „Lancry“), která uvádí na trh na Martiniku mouku pocházející zejména z metropolitní Francie, podala několik žalob. Rozsudky tribunal administratif de Fort-de-France ze dne 2. dubna 1985 a 25. dubna 1989, potvrzenými rozsudkem francouzské Conseil d'État ze dne 2. dubna 1993, dosáhla společnost Lancry zrušení rozhodnutí, jimiž byla stanovena sazba „octroi de mer“ ve výši 25 % a později ve výši 20 %. Na základě těchto rozsudků jí byl vrácen rozdíl mezi zrušenou sazbou a předchozí sazbou ve výši 15 %. Společnost Lancry následně podala k tribunal d'instance de Fort-de-France žalobu na vrácení všech částek, které zaplatila jako „octroi de mer“ za stejné období.

11 Krom toho podala společnost Lancry k tribunal d'instance du 7ème arrondissement de Paris žalobu na náhradu škody proti Direction générale des douanes (generální ředitelství cel) v souvislosti s výběrem „octroi de mer“ z mouky dovezené na Martinique. Poté, co byla její žaloba zamítnuta, se společnost Lancry odvolala.

12 Ve svém rozsudku ze dne 7. července 1993 cour d'appel de Paris vyvodil z výše uvedeného rozsudku Legros a další, že v režimu předcházejícím dni přijetí rozhodnutí „octroi de mer“, tj. dni 22. prosince 1989, představovala „octroi de mer“ vybraná z mouky uváděné na trh společností Lancry od roku 1974 poplatek s účinkem rovnocenným clu, odporující Římské smlouvě. Uložil tedy žalovanému

vrácení „octroi de mer“ zaplacené touto společností z mouky uvedené na trh od roku 1974 do 22. prosince 1989.

13 Cour d'appel však poznamenal, že Soudní dvůr nerozhodl o platnosti rozhodnutí „octroi de mer“, a položil mu proto tuto předběžnou otázku:

„Povolila právoplatně Rada Evropských společenství rozhodnutím ze dne 22. prosince 1989 o režimu tzv. „octroi de mer“ (přístavní daně) ve francouzských zámořských departementech (89/688/EHS), přijatým na základě čl. 227 odst. 2 a článku 235 Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství, Francouzské republiky zachovat do 31. prosince 1992 stávající režim „octroi de mer“, která podle rozsudku Soudního dvora Společenství ze dne 16. července 1992, vydaného v řízení o předběžné otázce, představuje poplatek s účinkem rovnocenným clu?“

Ke skutkovým okolnostem věcí C-407/93 až C-411/93, Dindar Confort, Ah-Son, Chevassus-Marche, Conforéunion a Dindar Autos

14 Dne 26. ledna 1993 podala společnost Dindar Confort k tribunal d'instance de Saint-Denis žalobu na vrácení určitých částek včetně úroku, které zaplatila jako „octroi de mer“. Tyto částky byly vybrány z dovozů uskutečněných po vydání rozsudku Legros a další.

15 Dne 21. prosince 1992 podal Christian Ah-Son k témuž soudu žalobu na vrácení částky zaplacené v listopadu 1992, představující výši „octroi de mer“, která mu byla vyměřena k úhradě při dovozu vozidla vyrobeného ve Spolkové republice Německo a jím nabytého v metropolitní Francii na území ostrova Réunion.

16 Dne 11. a 12. února 1993 podal Paul Chevassus-Marche k témuž soudu žalobu na vrácení „octroi de mer“ zaplacené dne 3. prosince 1992, která byla vybrána z dodávky piva původem z metropolitní Francie.

17 Dne 10. března 1993 podala společnost Conforéunion k témuž soudu žalobu na vrácení částky, kterou zaplatila jako „octroi de mer“ vybranou ze zboží, které vstoupilo na území Réunion v listopadu 1992. Část tohoto zboží pocházela z jiných regionů Francie, část z jiných členských států Společenství a konečně část přímo ze třetích zemí.

18 Dne 26. ledna a 23. února 1993 podala společnost Dindar Autos k témuž soudu žaloby na vrácení několika částek odpovídajících „octroi de mer“ zaplacené za zboží, které vstoupilo na území Réunion v období mezi červencem a prosincem 1992. Část tohoto zboží pocházela z jiných regionů Francie, část z jiných členských států Společenství a konečně část přímo ze třetích zemí.

19 Tribunal d'instance de Saint-Denis, kterému byly tyto spory předloženy, přerušil řízení a položil Soudnímu dvoru tyto předběžné otázky:

„1) Mají být ustanovení článku 9 a násl. Smlouvy o EHS v rozsahu, v němž zakládají zásadu jednotného celního území Společenství, vykládána v tom smyslu, že zakazují členskému státu výběr poplatku v poměrné výši k celní hodnotě zboží ze zboží pocházejícího z jiných regionů téhož státu pouze z důvodu jeho vstupu do regionu tohoto státu, přičemž v rozsahu, v němž tomuto poplatku podléhalo i zboží, které vstupovalo do tohoto regionu z jiných členských států, byl tento poplatek považován za poplatek s účinkem rovnocenným dovoznímu clu?“

2) Byl článek 4 rozhodnutí Rady Evropských společenství ze dne 22. prosince 1989 (89/688/EHS) v rozsahu, v němž stanoví, že je Francouzská republika oprávněna „za podmínek jím stanovených zachovat do 31. prosince 1992 stávající režim „octroi de mer“, právoplatně přijat, třebaže „octroi de mer“ vyplývající z tehdy platného režimu představovala poplatek s účinkem rovnocenným dovoznímu clu a třebaže z čl. 227 odst. 2 prvního pododstavce Smlouvy vyplývá, že ustanovení Smlouvy uvedené v tomto prvním pododstavci, včetně ustanovení týkajících se volného pohybu zboží, bylo použitelné ve francouzských zámořských departementech od vstupu Smlouvy v platnost?“

20 Usnesením ze dne 19. října 1993, přijatým na základě článku 43 jednacího řádu Soudního dvora, byly věci C-407/93, C-408/93, C-409/93, C-410/93 a C-411/93 spojeny pro účely písemné a ústní části řízení a rozsudku. Usnesením ze dne 8. dubna 1994, přijatým na základě téhož článku, byla k těmto spojeným věcem připojena věc C-363/93 pro účely ústní části řízení a rozsudku.

21 Nejprve je třeba přezkoumat, zda daň, jako je „octroi de mer“, představuje poplatek s účinkem rovnocenným clu v rozsahu, v němž mu podléhá zboží pocházející z téhož členského státu, a následně platnost rozhodnutí „octroi de mer“ v rozsahu, v němž povoluje zachování této daně v platnosti do 31. prosince 1992.

K výkladu článku 9 Smlouvy a násl. (první předběžná otázka tribunal d'instance de Saint-Denis)

22 Svou první předběžnou otázkou se tribunal d'instance de Saint-Denis táže, zda poplatek v poměrné výši k celní hodnotě zboží a vybíraný členským státem z veškerého zboží, které vstupuje do regionu na jeho území, je poplatkem s účinkem rovnocenným dovoznímu clu v rozsahu, v němž mu podléhá zboží, které vstupuje do tohoto regionu z jiné části téhož státu.

23 Rada má za to, že v rozsahu, v němž je režim „octroi de mer“ použitelný na zboží pocházející z jiných částí francouzského území, je tato situace omezená pouze na území tohoto členského státu, a že ustanovení primárního práva, která ukládají členským státům určité zákazy, pokud jde o vztahy mezi nimi, nejsou tudíž použitelná. Konkrétněji, podle španělské vlády je podstatným hlediskem pro použití ustanovení Smlouvy týkajících se volného pohybu zboží okolnost, zda je narušen obchod uvnitř Společenství, takže článek 9 a násl. Smlouvy se nepoužijí, pokud dochází k pohybu dotyčného zboží mezi dvěma místy na území téhož členského státu.

24 Tento argument nemůže být přijat.

25 Zaprvé, podle ustálené judikatury je totiž zákaz cel a poplatků s rovnocenným účinkem odůvodněn překážkou pohybu zboží, kterou představuje finanční zátěž uplatňovaná z důvodu překročení hranic (viz zejména rozsudek ze dne 1. července 1969, Sociaal Fonds Diamantarbeiders, 2/69 a 3/69, Recueil, s. 211, bod 14).

26 Ve výše uvedeném rozsudku Legros a další (bod 16) poukázal Soudní dvůr na to, že poplatek vybíraný na regionální hranici z důvodu vstupu výrobků do regionu členského státu narušuje jednotnost celního území Společenství a představuje přinejmenším stejně závažnou překážku volného pohybu zboží jako poplatek vybíraný na státní hranici z důvodu vstupu výrobků na celé území členského státu.

- 27 Jednotnost celního území Společenství je vytvořením regionální celní hranice narušena stejně závažně, ať již jsou výrobky, jež podléhají poplatku z důvodu překročení této hranice, tuzemského původu, nebo ať pocházejí z jiných členských států.
- 28 Krom toho není překážka volného pohybu zboží, již představuje poplatek vybíraný ze zboží z důvodu překročení této hranice, méně závažná než ta, kterou představuje výběr poplatku stejného typu z výrobků pocházejících z jiného členského státu.
- 29 Samotná zásada celní unie pokrývající veškerý obchod zbožím, jak ji stanoví článek 9 Smlouvy, totiž vyžaduje, aby byl obecně zajištěn volný pohyb zboží uvnitř unie, a nikoli pouze obchod mezi členskými státy. Pokud se článek 9 a násl. týkají výslovně jen obchodu mezi členskými státy, je to z toho důvodu, že tyto články předpokládaly neexistenci poplatků majících povahu cla uvnitř těchto států. Jelikož neexistence těchto poplatků je předpokladem nezbytným k uskutečnění celní unie pokrývající veškerý obchod zbožím, článek 9 a násl. předpokládají zákaz i v jejich případě.
- 30 Zadruhé, problém nemá podobu situace, jejíž prvky se zcela omezují na jeden členský stát. Jak totiž francouzská vláda správně uvedla, výběr poplatku, který má povahu „octroi de mer“, by mohl být kvalifikován jako čistě vnitrostátní situace pouze tehdy, pokud by byl vybírán výlučně z výrobků pocházejících z téhož členského státu. Je ovšem nesporné, že „octroi de mer“ se vztahuje na všechny výrobky, které vstupují do dotyčného francouzského zámořského departementu, bez ohledu na jejich původ. Za uvedených okolností by bylo nekonzistentní na jedné straně rozhodnout, že „octroi de mer“ představuje poplatek s rovnocenným účinkem v rozsahu, v němž je vybírán ze zboží pocházejícího z jiných členských států, a na druhé straně připustit, že tentýž poplatek není poplatkem s rovnocenným účinkem, jestliže je vybírán ze zboží pocházejícího z metropolitní Francie.
- 31 Konečně, vzhledem k tomu, že dani, jako je „octroi de mer“, podléhají všechny výrobky bez rozdílu, bylo by z praktického hlediska velmi obtížné, ne-li nemožné, určit rozdíl mezi domácími výrobky a výrobky pocházejícími z jiných členských států. Například výrobek vyrobený na území členského státu, avšak obsahující části pocházející z jiného členského státu, nebo výrobek dovezený na území členského státu a později odeslaný do zámořského departementu nemohou být kvalifikovány jako domácí výrobky. Tím by se stalo nezbytným určit v každém jednotlivém případě, ba i v případě dodávek výrobků pocházejících z téhož státu, zda tyto výrobky nejsou ve skutečnosti původem z jiného členského státu Společenství. Takový postup ověřování by vedl ke správním řízením a dalším prodlením, která by sama o sobě představovala překážku volného pohybu zboží.
- 32 Na první otázku položenou tribunal d'instance de Saint-Denis je tudíž třeba odpovědět tak, že poplatek v poměrné výši k celní hodnotě zboží vybíraný členským státem z veškerého zboží, které vstupuje do regionu na jeho území, představuje poplatek s účinkem rovnocenným dovoznímu clu nejen v rozsahu, v němž mu podléhá zboží, které vstupuje do tohoto regionu z jiných členských států, ale také v rozsahu, v němž je vybírán ze zboží, které vstupuje do tohoto regionu z jiné části téhož státu.

K platnosti rozhodnutí „octroi de mer“ (otázka položená cour d'appel de Paris a druhá otázka položená tribunal d'instance de Saint-Denis)

33 Cour d'appel de Paris a tribunal d'instance de Saint-Denis se svými otázkami táží, zda je rozhodnutí „octroi de mer“ platné v rozsahu, v němž opravňuje Francouzskou republiku k tomu, aby zachovala do 31. prosince 1992 režim „octroi de mer“ platný v době přijetí tohoto rozhodnutí.

34 Španělská a francouzská vláda, Rada a Komise tvrdí, že Rada na dvojím základě čl. 227 odst. 2 a článku 235 Smlouvy mohla právoplatně povolit Francouzské republice, aby zachovala dotčený poplatek do 31. prosince 1992.

35 Nejprve je třeba připomenout znění čl. 227 odst. 2 Smlouvy:

„2. Na Alžírsko a francouzské zámořské departementy se vztahují ihned po vstupu této smlouvy v platnost její zvláštní i obecná ustanovení, která se týkají

- volného pohybu zboží,
- zemědělství, s výjimkou čl. 40 odst. 4,
- volného pohybu služeb,
- pravidel hospodářské soutěže,
- ochranných opatření stanovených v článcích 108, 109 a 226,
- orgánů.

Podmínky použití ostatních ustanovení této smlouvy určí Rada na návrh Komise jednomyslnými rozhodnutími nejpozději do dvou let od vstupu této smlouvy v platnost.

Orgány Společenství budou v rámci postupů stanovených touto smlouvou, zejména článkem 226, dbát o hospodářský a sociální rozvoj těchto oblastí.“

36 Podle judikatury Soudního dvora (viz rozsudek ze dne 10. října 1978, Hansen, 148/77, Recueil, s. 1787, a výše uvedený rozsudek Legros a další, bod 8) z výše uvedeného článku vyplývá, že ustanovení výslovně uvedená v odst. 2 prvním pododstavci Smlouvy byla ve francouzských zámořských departementech použitelná ihned po vstupu Smlouvy v platnost, zatímco v případě ostatních ustanovení je možné přijmout následně, a to i po uplynutí dvouletého období uvedeného ve druhém pododstavci, zvláštní opatření odpovídající potřebám těchto území.

37 Článek 227 odst. 2 tím, že výslovně opravňuje Radu k přijetí podmínek použití pouze těch ustanovení Smlouvy, která nejsou uvedena výčtem v prvním pododstavci, vylučuje možnost odchýlit se od použití ustanovení v něm uvedených, včetně těch, která se týkají volného pohybu zboží, ve francouzských zámořských departementech. Vykládat článek 235 Smlouvy v tom smyslu, že opravňuje Radu k odkladu použití, byť dočasnému, článků 9, 12 a 13 Smlouvy ve francouzských zámořských departementech, by znamenalo přehlížet základní rozlišení vytyčené v čl. 227 odst. 2 a zbavit jeho první pododstavec užitečného účinku.

38 Z toho vyplývá, že Rada nemohla Francii přijetím rozhodnutí „octroi de mer“ právoplatně povolit, aby zachovala v platnosti takovou daň, jako je „octroi de mer“, která představuje poplatek s účinkem rovnocenným clu, a spadá tudíž pod ustanovení Smlouvy týkající se volného pohybu zboží.

39 Je tudíž třeba předkládajícím soudům odpovědět tak, že rozhodnutí „octroi de mer“ je neplatné v rozsahu, v němž opravňuje Francouzskou republiku k tomu, aby zachovala do 31. prosince 1992 režim „octroi de mer“, který byl v platnosti v době přijetí výše uvedeného rozhodnutí.

K časovým účinkům tohoto rozsudku

40 Francouzská vláda, podporovaná regionem Réunion, žádá Soudní dvůr, aby v případě, že prohlásí rozhodnutí „octroi de mer“ za neplatné, omezila časové účinky svého rozsudku, jak to učinil ve výše uvedeném rozsudku Legros a další. Francouzská vláda má totiž za to, že podmínky stanovené Soudním dvorem pro takové omezení, a sice zaprvé riziko vážných hospodářských dopadů a zadruhé nejistota ohledně dosahu ustanovení práva Společenství, jsou v projednávaném případě splněny. Pokud jde o první podmínku, finanční důsledky rozsudku prohlášení rozhodnutí „octroi de mer“ za neplatné by byly pro územní samosprávné celky, které jsou příjemci „octroi de mer“, obtížně snesitelné, protože omezení, s jehož použitím Soudní dvůr souhlasil v rozsudku Legros a další, se podle francouzské vlády týká pouze „octroi de mer“ vybírané na základě samotného vnitrostátního práva a nevztahuje se na částky vybírané na základě článku 4 rozhodnutí „octroi de mer“ po 22. prosinci 1989, tj. po dni přijetí tohoto rozhodnutí. Pokud jde o druhou podmínku, francouzská vláda připomíná, že Soudní dvůr rozhodl ve věci Legros a další, že zvláštnosti „octroi de mer“ a specifika francouzských zámořských departementů vyvolaly stav nejistoty ohledně legitimacy tohoto poplatku z hlediska práva Společenství; tato nejistota se podle francouzské vlády zdála být odstraněna rozhodnutím „octroi de mer“.

41 Tuto argumentaci nelze přijmout.

42 Zaprvé je totiž třeba připomenout, že Soudní dvůr prohlásil ve výše uvedeném rozsudku rozhodnutí „octroi de mer“ za neplatné v rozsahu, v němž opravňuje Francouzskou republiku k zachování režimu „octroi de mer“ v platnosti do 31. prosince 1992. Z toho vyplývá, že „octroi de mer“ vybíraná mezi 22. prosincem 1989, tj. dnem vstupu rozhodnutí v platnost, a 31. prosincem 1992, měla zcela shodnou právní povahu jako „octroi de mer“ vybíraná před tímto obdobím, totiž povahu poplatku s účinkem rovnocenným clu vybíranému na základě vnitrostátního práva.

43 Z toho vyplývá, že časové omezení, o němž bylo rozhodnuto v rozsudku Legros a další, se vztahuje i na žaloby na vrácení částek vybraných jako „octroi de mer“ po vstupu rozhodnutí ze dne 22. prosince 1989 v platnost až do 16. července 1992, dne vyhlášení výše uvedeného rozsudku.

44 Zadruhé je třeba připomenout, že ve svých stanoviscích ze dne 21. října 1991 a ze dne 20. května 1992 vyjádřil generální advokát Jacobs velmi jasně názor, že rozhodnutí „octroi de mer“ je neplatné v rozsahu, v němž povoluje zachování režimu „octroi de mer“ platného v době jeho přijetí. Je pravda, že v rozsudku Legros a další nerozhodl Soudní dvůr o platnosti rozhodnutí „octroi de mer“. Na jednání ve věci Legros a další, konaném dne 31. března 1992, však francouzská vláda poukázala zejména na to, že Soudní dvůr nebyl v rámci řízení o předběžné otázce požádán, aby rozhodl o platnosti uvedeného rozhodnutí. Francouzská republika tedy nemohla z mlčení Soudního dvora ohledně této otázky rozumně vyvodit, že rozhodnutí „octroi de mer“ ji právoplatně opravňuje k zachování v té době platného režimu „octroi de mer“ po 22. prosinci 1989.

⁴⁵ Z toho vyplývá, že francouzská vláda se nemohla po 16. červenci 1992, dni vydání rozsudku ve věci Legros a další, i nadále rozumně domnívat, že vnitrostátní právní předpisy v této oblasti jsou v souladu s právem Společenství. Mimoto jsou zájmy územních samosprávných celků dostatečně chráněny časovým omezením stanoveným v rozsudku Legros a další. Není tedy důvodné omezit časové účinky tohoto rozsudku.

K nákladům řízení

⁴⁶ Výdaje vzniklé španělské vládě a francouzské vládě, Radě Evropské unie, jakož i Komisi Evropských společenství, které předložily Soudnímu dvoru vyjádření, se nenahrazují. Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před vnitrostátními soudy, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR

o otázkách, které mu předložily cour d'appel de Paris rozsudkem ze dne 7. července 1993 a tribunal d'instance de Saint-Denis rozsudkem ze dne 23. srpna 1993, rozhodl takto:

- 1) Poplatek v poměrné výši k celní hodnotě zboží vybíraný členským státem z veškerého zboží, které vstupuje do regionu na jeho území, představuje poplatek s účinkem rovnocenným dovoznímu clu nejen v rozsahu, v němž mu podléhá zboží, které vstupuje do tohoto regionu z jiných členských států, ale také v rozsahu, v němž je vybírán ze zboží, které vstupuje do tohoto regionu z jiné části téhož státu.**
- 2) Rozhodnutí Rady 89/688/EHS ze dne 22. prosince 1989 o režimu „octroi de mer“ ve francouzských zámořských departementech je neplatné v rozsahu, v němž opravňuje Francouzskou republiku, aby zachovala do 31. prosince 1992 režim „octroi de mer“, který byl platný v době přijetí tohoto rozhodnutí.**